

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 8120/19

לפני: כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו מיום 26.6.2019 וגזר דינו מיום 31.10.2019 של בית המשפט המחוזי בירושלים בתפ"ח 7139-01-15 שניתנו על ידי כב' סג"נ יורם נועם וכב' השופטים רבקה פרידמן-פלדמן ומשה בר-עם

תאריך הישיבה: כ"ג בתשרי התשפ"ב (29.9.2021)

בשם המערער: עו"ד יפית וייסבוך; עו"ד גבריאלה גרפינקל
בשם המשיבה: עו"ד ורד חלאוה
בשם נפגעת העבירה: עו"ד דקלה טוטיאן

פסק-דין

השופט ג' קרא:

ערעור על הכרעת הדין מיום 26.6.2019 ועל גזר הדין מיום 31.10.2019 של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא י' נועם והשופטים ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם) בתפ"ח 7139-01-15, בגדרו הורשע המערער פה אחד, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות מין במשפחה ונגזרו עליו שש וחצי שנות מאסר; מאסר מותנה וחייב בתשלום פיצויים למתלוננת בסך 60,000 ש"ח.

1. נגד המערער, דודה של המתלוננת (אחיה של אם המתלוננת), ילידת 1991, הוגש בשנת 2015 כתב אישום שייחס לו ביצוע עבירות מין רבות במתלוננת שכללו מעשים של

החדרת איבר מינו לפיה של המתלוננת בהזדמנויות רבות; החדרת אצבעותיו של המערער לאיבר מינה; דרישות מהמתלוננת שתשפשף את איבר מינו; נגיעות באיבריה המוצנעים; ועבירת אינוס אחת עת החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. בגין האמור יוחסו למערער עבירות רבות של מעשי סדום במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירה אחת של אינוס במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין; ועבירות רבות של מעשים מגונים במשפחה לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין.

עיקרי עובדות כתב האישום

2. בכתב האישום נטען כי במהלך תקופה שהחלה בשנת 1997 או בסמוך לכך ועד שנת 2005 לערך (להלן: התקופה), עת הייתה המתלוננת כבת 6 שנים ועד לגיל 13.5, ביצע המערער במתלוננת עבירות מין בבית של סבא וסבתא של המתלוננת (להלן: הבית), בו התגורר המערער. במהלך התקופה, לאחר שסיים המערער לבצע את עבירות המין במתלוננת, הוא היה מבקש ממנה שלא תספר דבר לאיש.

באירוע אחד במהלך התקופה, שיחק המערער עם המתלוננת ועם בני דודיה במשחק "רופא וחולה". המערער טען כי הוא חש כאבים באיבר מינו וביקש מהמתלוננת שתלטף את גופו באזור זה (להלן: אירוע ה"רופא וחולה").

במהלך התקופה הסלים המערער את תכיפות ביצוע המעשים במתלוננת, נגע בחזה שלה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה מספר פעמים. במספר מועדים ביקש המערער מהמתלוננת לגעת באיבר מינו והיא עשתה כדבריו. המערער ביקש מהמתלוננת, באחת הפעמים, לשפשף חזק יותר את איבר מינו. במהלך התקופה, במועדים רבים, המערער דרש מהמתלוננת להחדיר את איבר מינו לפיה ולמצוץ אותו. אף שהמתלוננת התנגדה לכך וחרף הגועל שאחז בה, היא עשתה כדבריו.

באירוע מאוחר יותר, נותרה המתלוננת לבדה עם המערער בשעות הבוקר. המערער קרא לה להגיע למיטתו, ביקש שתיגע בו, נגע בה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת אמרה למערער שהדבר אינו אפשרי, אולם הוא אמר כי הדבר אפשרי וניסה להחדיר בכוח את איבר מינו לאיבר מינה. לפי המיוחס לו בכתב האישום, המערער החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, תוך שהוא מכאיב לה, ולאחר מכן חדל ממעשיו (להלן, וכפי שיבואר בהמשך: אירוע "קייטנת האימהות").

המעשים פסקו עם נישואי המערער בשנת 2001, למעט אירוע שהתרחש בכפר חב"ד בשבת של חג חנוכה בשנת 2004. המתלוננת הגיעה לכפר חב"ד, שם התגורר המערער. המערער ביקש ממנה שתתלווה אליו לבית השכנים. בבית השכנים סגר המערער את דלת החדר, נשען על הדלת וכשהמתלוננת מולו, הפשיל את תחתוניו ומכנסיו, סובב את המתלוננת כך שגבה אליו, נצמד אליה מאחור והתחכך בה. משהתנגדה, הפסיק המערער את מעשיו (להלן: אירוע "שבת חנוכה").

רקע וההליך בבית המשפט המחוזי

3. בשנת 2013 הגישה המתלוננת, שהיא כיום נשואה ואם לילדים, את התלונה במשטרה נגד המערער (להלן: התלונה).

4. המערער כפר במיוחס לו וטען כי המתלוננת מעלילה עליו, מהסיבות הבאות: ראשית, על רקע סכסוך משפחתי שהחל בשנת 2008/2009 לערך, בין אמה של המתלוננת לבין המערער, שפגע במערער ואשתו והעליב אותם (להלן: הסכסוך המשפחתי); שנית, המתלוננת היא ממשפחה חרדית מחסידות חב"ד והיה עליה להסביר את הגעתה לשידוכים כשאינה בתולה, בין אם מרצון ובין כתוצאה מפגיעות מיניות שפגעו בה אחרים.

5. המשפט נוהל ונשמעו ראיות. בבית המשפט המחוזי העידו המתלוננת, בעלה של המתלוננת, הוריה, מי שהייתה חברתה הטובה של המתלוננת (להלן: החברה או חברתה של המתלוננת), הרב ד' (להלן: הרב) והפסיכולוגית אצלה טופלה המתלוננת (להלן: הפסיכולוגית). במסגרת פרשת ההגנה נשמעו המערער, אשתו, אחיו, אחותו ואחייניתו ואדם נוסף המטפל בסכסוכים בקהילת חב"ד.

6. לבית המשפט המחוזי הוגשו, בשלב מאוחר של שמיעת הראיות, "הדפים" שכתבה המתלוננת לעצמה לגבי הפגיעות המיניות (להלן: "הדפים"). זאת, לאחר שהפסיכולוגית מסרה את הדפים לתביעה במהלך הכנתה לעדות בבית המשפט, והם הועברו להגנה. לפיכך, המתלוננת וחברתה הוחזרו לעדות משלימה לאחר שנתקבל חומר זה.

7. בית המשפט המחוזי קבע כי הוכחה מעבר לספק סביר אשמתו של המערער בעבירות שיוחסו לו. נקבע כי מעשי הסדום והמעשים המגונים הפכו לאירועים "שגרתיים" עבור המתלוננת. המתלוננת הייתה צעירה מאוד ולא ידעה לציין את תדירותם של המעשים או בכמה אירועים מדובר. לפיכך, נקבע כי מדובר ב"מספר עבירות". המערער זוכה מעבירת האינוס שיוחסה לו, משנותר ספק בדבר קיומה של חדירה לאיבר מינה של המתלוננת, והורשע בניסיון אינוס במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין.

הרשעת המערער נקבעה לאחר שבית המשפט המחוזי העדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של המערער. בית המשפט קבע כי המתלוננת חוותה את האירועים עליהם העידה – מעשים שחזרו על עצמם לאורך זמן. היא תיארה את תחושת הגועל שחשה עת החדיר את איבר מינו לפיה ואת תחושת ה"שריפה" באיבר מינה באירוע ניסיון האונס. בית המשפט התרשם כי עדותה של המתלוננת, שהעידה במשך שעות ארוכות, ונקראה לעדות משלימה בעקבות הגשת "הדפים" – הייתה מהימנה. נקבע כי מדובר בעדות עקבית, אותנטית, כנה ובלתי מוגזמת. עוד נקבע כי סתירות מסוימות שנמצאו בעדותה לא היו סתירות מהותיות ולא היה בהן כדי לכרסם ברושם המהימן שעדותה הותירה. כמו כן, בית המשפט התרשם כי העימות המצולם שנערך במשטרה בין המערער למתלוננת (להלן: העימות) – מחזק את אמינות המתלוננת, שתיארה את מעשיו של המערער, בעוד תשובותיו של המערער התמקדו בהכחשת היותו במקומות שהמתלוננת מסרה כי הוא ביצע בהם את המעשים, וזאת כדי לנסות ולבסס חוסר היתכנות לביצוע המעשים על ידו. על אף הכחשות המערער את דברי המתלוננת – הוא אישר פרטים שונים שמסרה המתלוננת בעדותה. המתלוננת עמדה על דבריה, השיבה למערער על כל טענותיו ולא שינתה מגרסתה. בנוסף, בית המשפט קבע כי קיימות ראיות המחזקות את עדותה של המתלוננת: עדויות החברה, הרב, הפסיכולוגית והורי המתלוננת; ראיות בדבר מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת כפי שעלו מעדויות שנשמעו, המכתבים שכתבה המתלוננת 'לרבי' ו'הדפים', כפי שיפורט.

לעומת זאת, בית המשפט קבע כי עדותו של המערער אינה מהימנה. נקבע כי בעדותו עלו טענות מגמתיות וחסרות בסיס, בניסיון לקעקע את גרסתה של המתלוננת. נקבע כי בחקירתו במשטרה, המערער ניסה "למזער" את הקשר בינו לבין המתלוננת, וזאת כדי להרחיק עצמו מהמתלוננת; ולעומת זאת, אשתו, בעדותה, תיארה קשר קרוב מעבר למה שהיה, בניסיון להצביע על ניגוד בין טענותיה של המתלוננת כלפי המערער,

לבין הקשר שהיה ביניהם. נקבע כי גם עדי ההגנה מטעם המערער לא הוסיפו ולא תרמו דבר לגבי השאלות שבמחלוקת.

8. בית משפט קמא דחה את טענת ההגנה לפיה המתלוננת "מעלילה" עליו עלילות שווא. במשך שנים, המתלוננת הסתירה מבני משפחתה את הפגיעות המיניות ולא חשפה אותן. המערער היה דוד שאהבה, הקשר שלהם היה קשר "טוב" וזה היה ה"סוד" שלהם. המתלוננת העידה כי בהיותה בכיתה ח' לערך, חשפה לראשונה לפני חברתה את האירועים שעברה בעת שהן שוחחו בטלפון "שיחת בנות" ואמרה לחברתה כי היא אינה בתולה יותר, ונקבה בשמו של המערער כסיבה שהיא אינה בתולה עוד. שיחה זו התקיימה זמן רב לפני פרוץ הסכסוך המשפחתי. עוד עמד בית המשפט על הקשר הטוב – אם כי קשר "מרחוק" – שנשמר בין המתלוננת לבין המערער בזמן שהותו של זה בניו יורק לאחר נישואיו. המתלוננת אף ביקרה בביתו, אך לא ביחידות ותמיד בנוכחות אדם נוסף. תמיכה וחיזוק לגרסת המתלוננת מצא בית המשפט בעדות אשתו של המערער שהעידה כי המתלוננת תמיד הגיעה עם חברה כשבאה לבית בו התגוררו בניו יורק וכי מעולם לא באה לבדה. בנסיבות אלו, נקבע, אין בקשר שנשמר כדי לפגוע במהימנות גירסתה של המתלוננת.

9. בגיל 19, ועל רקע הצעות שידוכים ו"חשבון נפש" ערב יום הולדתה, כתבה המתלוננת שני מכתבים המופנים ל'רבי', כנהוג בקהילת חב"ד, ושמה את מכתביה בספר בחדרה (להלן: המכתבים). באותה תקופה, שיתפה המתלוננת את חברתה בכך שהיא זקוקה לטיפול לפני שתתחתן. חברתה עודדה אותה לפנות לרב כדי להתייעץ אותו. כמו כן, עודדה אותה לכתוב את הדברים. המתלוננת כתבה את "הדפים" במחשב של חברתה. הדפים לא שימשו לה כ"יומן" המתאר באופן סדור אירועים שקרו לה, אלא היא "ציירה" את רגשותיה. המתלוננת הדפיסה את הדפים, קרעה אותם והניחה מתחת למזרון מיטתה. בהמשך, סיפרה המתלוננת לרב כי היא נפגעה מדוד שלה. הרב הפנה אותה לטיפול אצל הפסיכולוגית. בשנת 2011, המתלוננת החלה טיפול פסיכולוגי שנמשך כשנה וחצי וכלל 35 מפגשים אצל הפסיכולוגית, העוסקת בתחום של פגיעות מיניות (להלן: הטיפול). המתלוננת מסרה לפסיכולוגית שם בדוי מאחר שחששה מחובת הדיווח של הפסיכולוגית ומחשיפת זהותה. הוריה, שמצאו עם הזמן את המכתבים ואת קרעי הדפים בחדרה של המתלוננת, ידעו על הטיפול וסברו שהוא נחוץ עקב מצבה של המתלוננת והם מימנו את עלויות הטיפול הגבוהות ואת הוצאות הנסיעה במוניות למפגשים.

לאחר שהפסיכולוגית ביקשה מהמתלוננת "לפרוק" את מחשבותיה ורגשותיה, המתלוננת שינתה וערכה במחשב את "הדפים" במהלך הטיפול וכחלק מהטיפול. כך, היא

הוסיפה דברים והשמיטה פרטים מזהים מחשש מחובת הדיווח של הפסיכולוגית. "הדפים", כפי שהוגשו לבית המשפט, כוללים שני חלקים: בחלק הראשון – תיאורים שכתבה המתלוננת לגבי פגיעות מיניות. בדפים נכתבו דברים אודות פגיעת המערער בה ופגיעות שפגעו בה אחרים. כך, נכתבו תיאורים הקשורים לאירועים עליהם העידה המתלוננת של פגיעות שפגע בה המערער, כמו המעשים שנעשו ביום ההולדת; משחק "רופא וחולה"; מעשי סדום; אונס מכאיב על ידי מי שפיזית גדול ממנה. כמו כן, נכתב על פגיעות מיניות נוספות על אלו שתוארו בתלונה שהגישה המתלוננת נגד המערער ושביצעו בה לכאורה אחרים, שאינם המערער (להלן: הפגיעות הנוספות). בדפים יש התייחסות לכך שהמערער לא היה היחיד שאנס אותה. בחלק השני – "תוספת" שכתבה חברתה והמופנית לפסיכולוגית, לה מסרה החברה את הדפים, נכתבו דברים ששמעה החברה מהמתלוננת (להלן: התוספת).

בסופו של דבר, הפסיכולוגית העידה כי הטיפול לא הניב התקדמות טיפולית אצל המתלוננת. הטיפול הסתיים בשל אירוסיה וחתונתה של המתלוננת, ולא בשל סיום מוצלח של הטיפול.

בית המשפט קבע כי כתיבת דברים "כדי לפרוק רגשות" אינה מעידה על עלילה שקרית: בית המשפט קיבל את גרסת המתלוננת כי היא לא כתבה על המערער דברים שלא היו; הדברים נכתבו לפני שהמערער הגיש את תביעת הדיבה, זמן רב לפני הגשת התלונה וללא קשר לתלונה; כשהדפים נכתבו, לא הייתה לה כוונה להגיש תלונה נגד המערער. המתלוננת התלוננה נגד המערער רק על חלק מהאירועים המוזכרים בדפים. נקבע כי "הדפים" מתעדים את כאבה של המתלוננת, בין היתר על פגיעות עליהן אינה רוצה לדבר.

10. לאחר נישואיה של המתלוננת בשנת 2012, הגיש המערער לבית הדין של חב"ד תביעת דיבה נגד המתלוננת, אביה והרב בגין הוצאת לשון הרע ביחס לטענות שהמערער ביצע לכאורה פגיעות מיניות במתלוננת (להלן: תביעת הדיבה). בשנת 2013, הגישה המתלוננת את התלונה.

11. בגזר הדין צוין כי מדובר בפגיעה בתוך המשפחה של דוד אהוב באחיניתו. הפגיעה המתמשכת במתלוננת החלה כאשר הייתה צעירה מאוד, כאשר עיקר הפגיעה היה בגילאי שש עד עשר. המעשים חמורים – מעשים מגונים ברמות חומרה שונות, מעשי סדום וניסיון אינוס. כתוצאה מהמעשים נגרם למתלוננת נזק פיזי ונפשי קשה; ונזק משפחתי וחברתי, לאחר שדבר הפגיעה התפרסם בקהילה הסגורה של המתלוננת

והמערער. גזר הדין עמד על החומרה המיוחדת שבעבירות מין ובייחוד בעבירות מין כלפי קטינים וכלפי בני משפחה; ועל כך שהמערער פגע בערכים המוגנים של כבוד האדם ושלמות גופו, הגנה על האוטונומיה, הגנה על קטינים ושמירה על ערכי המשפחה. בית משפט קמא קבע מתחם ענישה שנע בין 5 ל-9 שנות מאסר ודן את המערער לעונש של שש וחצי שנות מאסר, מאסר מותנה וחייבו בתשלום פיצויים למתלוננת בסך 60,000 ש"ח.

תמצית טענות הצדדים

12. עיקר הערעור נסב על הכרעת הדין. בעיקרו של דבר, המערער חוזר על טענות שהעלה בבית המשפט המחוזי ותוקף ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט קמא. לטענתו, המתלוננת אינה עדה מהימנה מאחר ש"הדפים" שכתבה המתלוננת מתארים פגיעות נוספות שפגעו בה אחרים, פגיעות השונות מתיאוריה את פגיעות המערער בה. בנוסף, לטענת המערער אין לאמץ את גרסת המתלוננת בשל סתירות בין עדותה בבית המשפט לבין הודעותיה במשטרה. למשל, באירוע "שבת חנוכה" – האם המתלוננת התפשט? האם ישן בבית השכנים או בבית חמיו? באירוע ה"רופא וחולה" – האם ביקש שתשפשף את איבר מינו בלבד?; מועד אירוע ה"רופא וחולה". המערער טוען באופן כללי לקיומן של סתירות בגרסת המתלוננת לגבי מועדי המעשים ולקביעות עובדתיות שגויות של מועדים בפסק הדין. טענה נוספת היא כי התנהגותה של המתלוננת, לפני התלונה במשטרה ובמהלך הודעותיה במשטרה, אינה "תואמת" התנהגות של נפגעת עבירות מין. זאת, מאחר שהיא צוחקת במהלך תיאורה את האירוע בו ניסה לאנוס אותה ובמהלך העימות. לטענתו, הקשר עליו היא שמרה איתו לאחר הפגיעות הנטענות – תומך במסקנה שהמתלוננת מעלילה עליו ושהתלונה הוגשה "בתגובה" לתביעת הדיבה. לעמדתו, הדבר נובע מרצון המתלוננת להסביר את אובדן בתוליה לפני חתונתה. בנוסף, המערער משיג על חומרת העונש.

13. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. לעמדת המשיבה, אין הצדקה לסטות מהכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאים עובדתיים ובממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית. גרסת המתלוננת אמינה ו"גרעין האמת" בגרסת המתלוננת חוזר בעקביות בכל הודעותיה במשטרה ובעדותה בבית המשפט. יש גם לדחות את הטענות לפיהן התנהגות המתלוננת אינה תואמת את ה"מצופה" מנפגעת עבירות מין. גם לעניין טענות המערער ביחס ל"דפים" וטענת ה"עלילה" – המשיבה סומכת ידיה על פסק דינו של בית המשפט קמא. יש לדחות גם את הערעור על חומרת העונש. המערער פצע

את נפשה של המתלוננת מאז הייתה ילדה קטנה וביצע בה מעשים מיניים חמורים שהפכו לשגרת יומה ובעונש שהוטל אין מידת חומרא המצדיקה התערבות.

דיון והכרעה

14. לאחר עיון בטיעוני הצדדים בערעור, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ובמסכת הראיות ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים בעל פה, הגעתי למסקנה כי יש לדחות את הערעור.

הערעור על הכרעת הדין

15. טענות המערער נסבות על ממצאי עובדה וקביעות מהימנות. הלכה היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה וקביעות מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית. זאת, מאחר שהערכאה הדיונית התרשמה באופן ישיר ובלתי אמצעי מהעדויות ומהשתלבותן במארג הראייתי. כלל זה מקבל משנה תוקף במקרים של עבירות מין בכלל ובעבירות מין במשפחה בפרט (ראו, למשל: ע"פ 5842/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (21.3.2018); ע"פ 3615/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 57 וההפניות שם (26.3.2020) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 83-84 (20.10.2010); ע"פ 2686/15 בנטו נ' מדינת ישראל, פס' 41 ו-43 (5.3.2017)). התערבות ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות תיעשה במקרים חריגים, בהם הקביעות לא התבססו על התרשמות בלתי אמצעית מהעדים, כאשר יש סתירות היורדות לשורש הדברים בעדויות שנשמעו ואשר הערכאה הדיונית לא נתנה את הדעת עליהן, או כאשר מתגלה טעות מהותית בהערכת מהימנותם של העדים (שם).

בענייננו, לא מתקיימים החריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור. אין עילה להתערב בממצאים שנקבעו, המבוססים בעיקרם על התרשמותו הבלתי אמצעית של בית משפט קמא מהעדויות שנשמעו בפניו. הכרעת הדין היא מפורטת, מנומקת ומבוססת ראייתית, כאשר הנדבך המרכזי בה להרשעת המערער הוא עדותה של המתלוננת. נקבע כי עדות המתלוננת היא מהימנה וכי העדות עקבית, אותנטית, כנה ובלתי מוגזמת. בית המשפט המחוזי קבע כי המתלוננת משתדלת לדייק בפרטים, לספר רק דברים שזכרה, לא להוסיף על מה שהיה, לא הגזימה בתיאור הדברים ולא "השחירה" את פניו של המערער מעבר לפגיעות שפגע בה. בית משפט קמא ציין כי המתלוננת נחקרה חקירות נגדיות ארוכות, התמודדה עם קשיים שעלו מעדותה והעידה בכנות גם בעניינים אשר לכאורה משמשים נגדה. המתלוננת התמודדה עם טענות בדבר "פנטזיות" ו"עלילות" שלדברי

המערער העלילה עליו. המתלוננת השיבה לשאלות הרבות שנשאלה ועמדה על גרסתה. כמו כן, בית המשפט קבע – ובדין – כי העימות מחזק את אמינותה של המתלוננת. מנגד, בית המשפט המחוזי קבע כי עדות המערער אינה מהימנה עליו. המערער לא הצביע על כל טעם המצדיק התערבות בקביעות אלו של הערכאה הדיונית שהתרשמה באופן בלתי אמצעי מהעדויות.

למעשה, גם לו עדות המתלוננת הייתה עדות יחידה, ניתן היה לבסס את הרשעת המערער על פיה, בכפוף לחובת ההנמקה הקבועה בסעיף 54א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. חובת ההנמקה מתמלאת עם מתן אמון מלא בגרסת המתלוננת (ע"פ 8290/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 וההפניות שם (28.11.2017)). בענייננו, בית המשפט המחוזי נתן אמון בעדותה של המתלוננת בפניו.

בית המשפט המחוזי אף בחן את מכלול הקשיים שהעלה המערער, התייחס לטענות המערער לגבי סתירות מסוימות בגרסת המתלוננת ונתן להן מענה הולם. בית המשפט המחוזי קבע כי סתירות שנמצאו בעדותה של המתלוננת לא היו סתירות מהותיות ולא היה בהן כדי לכרסם במהימנות עדותה. נקבע כי למתלוננת היו הסברים טובים ביחס לקשיים שעלו או לסתירות בגירסאותיה. כך, בית משפט קמא ציין כי יש סתירה בין גרסת המתלוננת בבית המשפט ובחקירתה ת/9 משנת 2014, לפיה בעת אירוע "שבת חנוכה" המערער לא התפשט מבגדיו, לעומת חקירתה הראשונה ת/7 משנת 2013, בה העידה כי המערער הוריד את מכנסיו ותחתוניו. צוין כי המתלוננת לא נשאלה על הסתירה בין הגירסאות. מכל מקום, נוכח ההתרשמות הכללית מעדותה של המתלוננת, חלוף הזמן מאז האירועים וגילה הצעיר של המתלוננת באותה עת – בית משפט קמא מצא כי סתירה זו אינה מקעקעת את אמינותה של המתלוננת. כך גם לעניין השאלה האם המערער ישן אז בבית השכנים או בבית חמיו – נקבע כי גרסת המתלוננת לגבי האירוע הייתה עקבית, וזאת בין אם המערער ומשפחתו התגוררו בבית הורי אשתו של המערער ובין אם התגוררו בבית השכנים. עוד נקבע כי גרסת המתלוננת לגבי התקופה מתיישבת עם הזמנים בהם שהה המערער בארץ, כפי שעלו מראיות ההגנה, לרבות עדויות ופלט כניסות ויציאות לארץ של המערער.

בהקשר לקיומן של סתירות ואי דיוקים בגרסתו של נפגע עבירות מין, נקבע כי בחינת מהימנות הגרסה נעשית בהתייחס לליבתה ובהינתן מכלול הנסיבות האופפות את המעשה. "לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק" (ע"פ

8916/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 וההפניות שם (1.7.2009)). וכך הובעו הדברים

בעניין פלוני:

“ראשית, סתירות מסוימות בגרסתו של קורבן לעבירות המין הן צפויות ואף טבעיות. בתי המשפט הכירו במרוצת השנים בקושי האינהרנטי שבו נתקלים קרבנות לעבירות מין בבואם לשחזר את פרטיו של אירוע טראומטי, ולכן קבעו כי אין לצפות מהם למסור גרסה ‘מושלמת’, כזו שתהא כרונולוגית, בהירה ונטולת סתירות [...] כך, בבואו של בית המשפט לבחון את מהימנות עדותם של מתלונן או מתלוננת הוא יכול להסתפק ב‘גרעין האמת’ שבה, ולעתים אף ב‘גרעין הקשה’ של הדברים [...] למעשה אף נקבע כי בהתחשב במאפיינים ייחודיים אלה, במיוחד כאשר הקרבנות או העדים הם קטינים, אין לייחס משקל משמעותי לסתירות המתגלות בגרסאותיהם, כל עוד הערכאה הדיונית בחנה בקפדנות את עדותם ואיתרה בה גרעין מבוסס ואמין של אמת” (פסקה 62 וההפניות שם; ההדגשות הוספו).

קביעות אלו יפות לענייננו. הפסיקה הכירה בקושי של קורבנות עבירות מין במשפחה – עבירות המתבצעות לעיתים במשך שנים – למסור עדות מפורטת וסדורה. המעשים בענייננו התרחשו לפני שנים רבות, כשהמתלוננת הייתה קטינה. לכן, מוקד הבחינה הוא ליבת הגרסה שמסרה המתלוננת, ואין בסתירות או באי התאמות העולות מהעדות כדי לפגוע במהימנות העדות (ראו, למשל: ע”פ 3958/08 פלוני נ’ מדינת ישראל, פסקה 78 (10.9.2014)). לעניין טענת המערער לשוני בגרסה ביחס לתדירות האירועים, “כבר נפסק שתשובות לא מדויקות לגבי מועדים של אירועים ספציפיים, ולא כל שכן אם מדובר באירועים חוזרים, אינן מלמדות על כך שהעדויות איננה אמינה” (עניין פלוני, פסקה 63 וההפניות שם). לגופו של עניין, בדין מצא בית המשפט המחוזי כי הסתירות הנטענות בגרסת המתלוננת, כשלעצמן, אינן מהותיות ואין בהן כדי לכרסם במהימנות גרסתה של המתלוננת. בית משפט קמא בחן בקפדנות את עדותה ואיתר בה גרעין מבוסס של אמת. בית משפט קמא ציין כי מטבע הדברים עשויים להתעורר אי דיוקים או סתירות בגרסה, שמקורם בגילה הצעיר של המתלוננת ובחלוף הזמן; ובנוסף יש את המורכבות הקשורה בעבירות מין במשפחה. נקבע כי קשיים אלה לא כרסמו במהימנותה של המתלוננת וכי יש לקבל את גרסתה לגבי פגיעתו של המערער בה. קביעות אלו מקובלות עליי. המתלוננת הייתה קטינה כשנפגעה מינית, ואין לייחס משקל משמעותי לסתירות שהתגלו בגרסאותיה, ואשר אין בהן כדי לפגום בגרעין האמת, אשר חוזר בעקביות בגרסתה.

כן לא מצאתי להתערב בקביעותיו של בית המשפט קמא המבוססות על התרשמותו הישירה מהמתלוננת בהתייחס לסימני האמת העולים מעדותה. המתלוננת

תיארה תיאור אותנטי ומוחשי את האירועים ואת תחושותיה בעת הפגיעות. כך, למשל, היא תיארה תחושה סנסורית ש"שרף" לה באיבר המין באירוע בגינו הורשע המערער בניסיון אונס ואת תחושת הגועל שחשה עת החדיר המערער את איבר מינו לפיה.

16. בית המשפט המחוזי דחה את טענת ההגנה כי המתלוננת "העלילה" על המערער, ובדין כך. בית המשפט המחוזי קבע כי לא עלה מהראיות הסבר כלשהו מדוע תעליל המתלוננת עלילה כה קשה כלפי המערער או תגיש תלונת שווא. מדובר בדוד של המתלוננת, עליו העידה המתלוננת כי היה אוהב ואהוב. בית משפט קמא דחה אחת לאחת את טענות ההגנה למניעים של המתלוננת "להעליל" על המערער: ראשית, המתלוננת העידה על יחסים טובים בינה לבין המערער ואין היגיון שתעליל עליו כי ביצע בה פגיעות מיניות. שנית, גם לאחר הסכסוך המשפחתי בין אמה של המתלוננת לבין המערער, נמשך הקשר בין המערער למתלוננת. יתר על כן, לא היה כל קשר בין הסכסוך המשפחתי משנת 2009 לבין תלונתה של המתלוננת. שלישי, נקבע כי המתלוננת לא התכוונה להתלונן נגד המערער על מעשיו, כפי שבשנים הרבות שחלפו מאז הפגיעות לא התלוננה. אפילו כשפנתה המתלוננת לפסיכולוגית לקבל טיפול, היא הזדהתה בשם בדוי והסתירה את שמו של המערער, מחשש מפני חובת הדיווח של הפסיכולוגית. התלונה הוגשה רק לאחר שהמערער הגיש את תביעת הדיבה ובית הדין הפנה את אביה להגיש תלונה במטרה. בשלב זה, לאחר שממילא נחשפו הפגיעות שפגע בה ואשר הסתירה במשך שנים – לא היה עוד טעם בשתיקה ובהסתרה. מבחינת המתלוננת, כפי שאמרה בעת שהגישה את התלונה (ת/7) – "עכשיו אני במצב של חוסר ברירה כי הוא תבע אותנו בבית דין על הוצאת דיבה אז לפני שהוא ממשיך הלאה עם השטויות שלו אני מעדיפה להיות התובעת ולא הנתבעת". רביעית, ככל שהמתלוננת נפגעה מינית על ידי אחרים – היא הייתה יכולה להתלונן נגדם ולא היה צורך שתתלונן נגד המערער. ככל שהדבר נוגע בצורך להסביר, ערב מפגשי השידוכים, את העובדה שאינה בתולה – לא היה צורך בהגשת התלונה נגד המערער, והיו לכך פתרונות אחרים. חמישית, נקבע כי לא סביר שהמתלוננת הייתה מטופלת בטיפול פסיכולוגי ממושך ויקר – רק כדי לבדות עלילה בדבר אונס נגד דודה האהוב וכדי להסתיר "בעיית בתולין".

נפסק כי "לצורך קבלת טענה מסוג עלילת שווא, עליה להיות ממשית לעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישר" (ע"פ 8050/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 40 וההפניות שם (31.10.2018)). בענייננו, הנסיבות לא מעלות היתכנות כי מדובר בעלילה או כי יש לה מניע כלשהו להעליל על המערער. בדין קבע בית המשפט המחוזי כי למתלוננת לא היה מניע להעליל על המערער ולבדות סיפור פגיעה כה קשה על המערער, ולהשתלב במסגרת טיפולית ממושכת ובעלות גבוהה. הסכסוך המשפחתי החל לפני שמישהו, למעט

המתלוננת וחברתה, ידע על הפגיעה בה. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, טענת העלילה אינה מתיישבת עם החשיפה ההדרגתית של האירועים, באשר המתלוננת חשפה לראשונה את המעשים בפני חברתה בגיל צעיר, שנים לפני פרוץ הסכסוך המשפחתי. כאמור, נקבע כממצא כי למתלוננת לא הייתה כל כוונה להתלונן נגד המערער. יתר על כן, מעדויות המתלוננת, חברתה, הרב ואף הוריה עולה כי לא היה כל צורך בקבלת "הכשר" להינשא, כי היותה לא בתולה ערב נישואיה אינו מהווה קושי ממשי גם בחברה החרדית, ובוודאי שאינו מצדיק בדיית פגיעה כה קשה. כך, למשל, הרב הבהיר כי בתולין אינו "סיפור" וכי הפגיעה הנפשית והשלכותיה על חיי בני הזוג היא שהטרידה אותו והצדיקה טיפול. הנה כי כן, הנמקותיו של בית משפט קמא לדחיית טענת העלילה – מעוגנות בראיות בלוחות הזמנים באשר לאופן התפתחות הדברים, בשכל הישר ובהיעדר הגיון בהעלאת טענת עלילה בנסיבות העניין שלפנינו.

17. דין טענות המערער ביחס להתנהגות "המצופה" מנפגע עבירות מין – להידחות. הפסיקה הכירה בכך שהתנהגותם של נפגעי עבירות מין אינה נמדדת באמות מידה רציונליות למתבונן "מן החוץ" (ע"פ 5582/09 לעיל, פסקה 87 וההפניות שם ("כך, לדוגמה, בניגוד ל'היגיון' של המתבונן מן הצד, קורבן העבירה עשוי להמשיך לחיות את חייו במחיצת התוקף ולעיתים אף להפגין כלפיו חיבה ולחפש את קרבתו"); ע"פ 8050/17 לעיל, פסקה 37 וההפניות שם ("בתי המשפט הכירו, כפועל יוצא של ניסיון החיים, כי לעיתים התנהגות של קורבן עבירות מין נראית למתבונן מהצד כבלתי הגיונית או בלתי הולמת, ואין הדבר מעיד על כך שגרסת הקורבן אינה אמת"). אין בסיס לטענת המערער, לפיה צחוק אקראי של המתלוננת בעת מסירת הודעותיה במשטרה או במהלך העימות מלמד כי היא לא נפגעה מינית. גם אין בסיס לניסיון המערער להיבנות משמירת הקשר ה"ידידותי" עמו לכאורה. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, הקשר עליו שמרה המתלוננת היה קשר "מרחוק" ו"ללא סיכון" כפי שנקבע, שתכליתו למנוע מבני משפחתה לדעת על ביצוע המעשים המיניים. יתר על כן, כאשר המתלוננת הגיעה לבקר את המערער במקום מגוריו בניו יורק, היא נמנעה במכוון מללכת לשם לבדה, ללא ליווי חברות, וזאת כדי לא להישאר עמו ביחידות.

באשר לטענה שכבישת התלונה והגשתה לאחר שנים פוגמת באמינותה, נאמר כי בתי המשפט הכירו בכך שכבישת העדות אופיינית לקורבנות גילוי עריות, ולכן אין ההגשה ה"מאוחרת" של התלונה פוגעת במהימנות אם ניתן הסבר המניח את הדעת לכבישתה. אכן, עבירות מין בכלל ובקטינים בפרט, מדווחות לרוב לאחר שנים (עניין פלוני, פסקה 66 וההפניות שם; ע"פ 5582/09 לעיל, פסקה 86 וההפניות שם; ע"פ 3958/08 לעיל, פסקה 80). הדבר נכון אף ביתר שאת בענייננו, משעסקינן בעבירות מין

במשפחה בחברה החרדית. כפי שנקבע כממצא, המתלוננת לא הבינה כשהייתה ילדה כי נעשו בה מעשים אסורים, ובהמשך היא ביקשה להימנע מחשיפת הפגיעות המיניות במשפחה וניסתה להמשיך "כרגיל", והוריה אכן העידו שהבינו רק בדיעבד כי היא נפגעה, כאשר הם לא ידעו להסביר את התנהגותה ומצבה הנפשי ב"זמן אמת". גם כשהמתלוננת הבינה שהיא זקוקה לטיפול, היא לא ביקשה לחשוף את הפגיעות. לפיכך, "כבישת" העדות אינה פוגמת במהימנות גרסתה של המתלוננת.

18. אף שלעדות המתלוננת לא נדרש סיוע או חיזוק, בית המשפט המחוזי בחן את הגיונה הפנימי של העדות ומצא אף ראיות המחזקות את עדותה של המתלוננת. לאחר בחינת הראיות המחזקות, לא נמצאה כל עילה מבוררת להתערבות בממצאים שנקבעו ביחס אליהן, כמפורט להלן:

עדות החברה, אשר נקבע כי היא מהימנה, כחיזוק מרכזי – החברה היא הראשונה ששמעה מהמתלוננת כי נפגעה מינית; כי היא כבר אינה בתולה; וכי הפוגע היה דודה המערער. נקבע כי חשיבותה של עדות זו היא בהיותה בסמיכות זמנים לפגיעה, זמן רב לפני פרוץ הסכסוך המשפחתי וזמן רב לפני השידוכים, המהווים, לטענת המערער, מניעים אפשריים ל"עלילה" עליו, וזמן רב לפני הגשת התלונה. עוד העידה החברה על מצבה הנפשי של המתלוננת במהלך השנים – היא תיארה נדודי שינה של המתלוננת ובקשות עזרה ממנה; את מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת באירוע שהיה בניו יורק לאחר שהמתלוננת נסעה עם המערער ביחידות ברכבו ולאחר שהן חזרו לארץ; החברה הייתה זו שאמרה למתלוננת שתזדקק לטיפול לפני חתונה; היא זו שקישרה בין הרב למתלוננת; והיא זו שליוותה את המתלוננת בטיפולים. החברה העידה כי המתלוננת לא סיפרה בטיפול מה קרה לה, אך לאחר מפגשי הטיפול מצבה הנפשי היה קשה. נקבע כי החברה הייתה מעורבת בחיי המתלוננת לאחר הפגיעות ובמשך תקופה ארוכה, ולא רק שמעה מהמתלוננת על האירועים, אלא חוותה את מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת באופן בלתי אמצעי. בעת עדותה של החברה, היא לא הייתה בקשר עם המתלוננת, לאחר שהקשר ביניהן נותק עם נישואיה של המתלוננת. העדה לא הייתה קשורה בהגשת התלונה ולא היה לה אינטרס לשקר או להעליל על המערער. היא תיארה מצבים שהייתה עדה להם במשך שנים, עת הייתה "צמודה" למתלוננת בזמנים הקשים, דאגה לפנות לקבלת עזרה עבור המתלוננת והתלוותה למתלוננת לכל הטיפולים.

עדות הרב, אשר נקבע כי הייתה אמינה – נקבע כי הפנייה לרב נעשתה ביוזמת החברה, ומכאן שהניסיון לייחס את הפנייה לרב כאמצעי של המתלוננת לקבלת "הכשר" להינשא, אינו רלוונטי. הרב גם הבהיר כי היותה של המתלוננת בתולה או לא – לא הייתה

"הנושא", אלא עניין האירוע הקשה שעברה המתלוננת והיותה פגועה. לשאלה האם חשד כי סיפור האונס נועד "להכשיר את עניין הבתולין", השיב כי כאשר בחורה מספרת שקיימה יחסי מין לפני הנישואין, הוא לא רואה בזה "שום סיפור". למתלוננת אמר שהיא חייבת לספר לחתן על האירועים לא בגלל עניין הבתולין, אלא בגלל שהיא עברה טראומה קשה ומצלקת. נקבע כי עדותו מקעקעת את טענת ההגנה באשר לצורך של המתלוננת לבדות אונס כדי "להסתיר" שאינה בתולה. הרב שמע מהמתלוננת כי המערער פגע בה מינית, כשהדברים נאמרו לו בזיקה לצורך בקבלת טיפול לפני נישואין, בטרם הייתה כוונה להגיש תלונה נגד המערער וללא קשר לתלונה כזו, זמן רב לפני הגשת תביעת הדיבה ולפני הגשת התלונה – כך שמדובר בפנייה כנה ולא ב"עלילה" הקשורה בתביעת הדיבה; התרשמות הרב ממצוקתה של המתלוננת על רקע הפגיעות המיניות מהווה אף היא חיזוק לעדותה.

עדות הפסיכולוגית (שעוסקת בטיפול בנפגעי עבירות מין) שטיפלה במתלוננת כשנה וחצי, במשך 35 מפגשים, ומכתב סיכום שמסרה הפסיכולוגית להורי המתלוננת – הפסיכולוגית העידה שהמתלוננת אמרה לה שדוד שלה פגע בה (מבלי לציין את שמו). בית המשפט קמא קבע כי עדותה של הפסיכולוגית חשובה לעצם קיום הטיפולים במהלך תקופה ממושכת, גם אם המתלוננת לא שיתפה פעולה והייתה מטופלת "קשה" – המתלוננת כמעט שלא דיברה עם הפסיכולוגית ולא סיפרה לה. הפסיכולוגית למדה בעיקר משפת הגוף של המתלוננת בה היא הרבתה להשתמש, כמו הצבעה על איברי המין ותנועות גוף. למתלוננת היה קשה מאוד לבטא את רגשותיה ביחס לפגיעות שחוותה; הפסיכולוגית התרשמה כי המתלוננת הייתה חסרת בטחון, "מוגנת פסיכולוגית", ונזקקה לחברתה "כמו לקביים"; הפסיכולוגית העידה שהתרשמה מהתנהגות המתלוננת בטיפול כי היא עברה פגיעה מינית קשה מאוד. הפסיכולוגית התרשמה כי יש במתלוננת כעס רב, אותו היא מנסה להסתיר "די בהצלחה", אך יש לכך מחיר רגשי כבד. היא ציינה כי המתלוננת משתמשת במנגנוני הגנה של הדחקה והכחשה, מנגנונים הדורשים אנרגיה נפשית רבה. כתוצאה מהפגיעה יש במתלוננת חוסר אמון בעולם ובאנשים ותחושת "בגידה". המתלוננת הייתה תלויה בחברתה במהלך הטיפול (לבקשת המתלוננת, כל המפגשים הטיפוליים התנהלו בנוכחות החברה), דבר המעיד אף הוא על מצבה של המתלוננת.

עדויות הוריה של המתלוננת – ההורים ידעו בשלב מאוחר יחסית כי בתם נפגעה מינית – חברתה גילתה להם כי המתלוננת נפגעה בשלב בו עמדה המתלוננת לפני שידוכים. בהמשך, הרב אמר להם כי המתלוננת זקוקה לטיפול וכי חתונה אינה על הפרק. האם העידה על מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן הטיפול – על שבתות "בלתי נסבלות"

בימים שלאחר הטיפולים, בהן היו למתלוננת התפרצויות וכעסים ללא שליטה. האם העידה כי אנשים "מבחוץ" לא יכלו להבחין בדבר שעובר על המתלוננת. האב העיד על "סימנים" שהעידו על מצוקה של המתלוננת, אשר הוכנו רק בדיעבד: סירוב המתלוננת להינשא; לילות ללא שינה של המתלוננת; התנהגות חריגה של המתלוננת בבית הספר התיכון, לגביה אמרה לו הרכזת החינוכית כי המתלוננת "היא פה והיא לא פה" וכי המתלוננת אמנם לומדת, אך "משהו יש שמה, אני לא יודעת מה, משהו הולך שם". האב העיד על מצבה הנפשי של המתלוננת בתקופת הטיפול והגדיר אותו כ"טירוף", מצב רוח לא טוב ועצבנות. נקבע כי עדות ההורים לגבי מצב המתלוננת במשך השנים, תומכת בגרסת המתלוננת כי נפגעה מינית.

הראיות הנוגעות למצבה הנפשי הקשה של המתלוננת כנפגעת עבירת מין לא הופיעו בעת הפגיעה, עת הייתה ילדה קטנה, אלא בהמשך, כשלאחר נישואיו של המערער ועם התבגרותה, הבינה המתלוננת כי מדובר בפגיעות מיניות. נקבע כי עדויות עדי התביעה ביחס למצבה הנפשי עם חשיפת המעשים ובמשך הטיפול – שוללות את טענת ההגנה לפיה התלונה הוגשה כדי להסתיר יחסים שהיו למערער בהסכמה עם אחרים. עוד יצוין ביחס למצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, כי הלכה היא כי מצב נפשי של הנפגע מהווה חיזוק העולה כדי ראיה מסייעת (ראו, למשל: ע"פ 6080/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 וההפניות שם (21.7.2021)).

המכתבים ל'רבי', אשר נכתבו זמן רב לפני הגשת התלונה, מחזקים אף הם את עדות המתלוננת.

"הדפים" – עניין "הדפים" והכתוב בהם שימש עוגן לתקיפת מהימנות עדותה של המתלוננת הן לפני בית משפט קמא והן במהלך הערעור שלפנינו. בעדותה המשלימה, המתלוננת סירבה להשיב על חלק מהשאלות שעסק בפגיעות נוספות שתוארו ב"דפים" שלא נעשו בידי המערער ועל הכתוב בתוספת, וזאת, בין היתר, משיקולים של שמירה על הפרטיות. דין טענת המערער כי מהימנותה של המתלוננת נפגעה מאחר שב"דפים" מתוארות פגיעות נוספות אשר המתלוננת לא הזכירה קודם לכן – להידחות. בית המשפט קמא לא התעלם מהחלקים המתארים פגיעות נוספות במתלוננת או מכך שהיא הכחישה אותן. כך, לגבי הפגיעות הנוספות המתוארות ב"דפים" בדבר פגיעות שפגעו במתלוננת אחרים שאינם המערער, ואשר מהוות פגיעות שלא נחשפו בתלונה או בעדותה של המתלוננת – נקבע כי גרסת המתלוננת לגבי הכתוב ב"דפים" היא גרסה מתגוננת, המנסה לשמור על פרטיותה ולמנוע פרסום וחשיפה של אירועים קשים שעברה ושאינם רלוונטיים ביחס למערער ולתלונה. נקבע כי המתלוננת חוששת מהדלפת חלקים מעדותה,

וניתן להבין את הימנעותה מחשיפת פרטים על המעשים הנוספים. נקבע כי תשובותיה בעדותה, לרבות הכחשת האירועים הנוספים – אינן פוגעות במהימנותה. במשך שנים רבות הסתירה את הפגיעות שחוותה ולא חשפה אותן אלא לפני אנשים בודדים. בית משפט קמא קבע כי זכותה של המתלוננת לבחור שלא לחשוף פגיעות אחרות שנעשו בה, וכי אין לראות ב"שתיקה" זו, גם כאשר היא מכחישה בבית המשפט דברים שסיפרה לחברתה או כתבה ב"דפים" לעניין הפגיעות הנוספות, כנתון שייזקף לחובתה של המתלוננת. נקבע כי המתלוננת לא התכוונה להגיש תלונה גם בעניינו של המערער, והתלונה לא הייתה מוגשת אלמלא הגיש המערער את תביעת הדיבה נגדה. נקבע כי גרסת המתלוננת באשר לאירועים אינה מקימה חשש כי "התערבבו" אירועים שונים, או כי המתלוננת מייחסת למערער, בטעות, פגיעות שפגעו בה אחרים. המעשים המיוחסים למערער ממוקדים. המתלוננת הבהירה כי היא מעידה על מה שקרה עם המערער, והיא לא הוסיפה פרטים או אירועים קשים מאלה שהיו. בית משפט קמא סבר כי העובדה שהמתלוננת לא "העצימה" את התלונה נגד המערער ולא טענה כלפיו כי עשה את כל המעשים המפורטים בדפים – מחזקת את גרסתה. גם לאחר הגשת התלונה, המתלוננת לא התכוונה להגיש את "הדפים" למשטרה. הפסיכולוגית היא שמסרה את הדפים. מכאן, נקבע שלא היה בכוונת המתלוננת לטעון טענות נוספות על אלו שעלו מהודעתה במשטרה ומעדותה בבית המשפט.

קביעות אלו מקובלות עליי. בעדותה בבית המשפט ובתלונה שהגישה – המתלוננת לא ייחסה למערער את כל הפגיעות המתוארות ב"דפים", כך הפגיעות הנוספות אינן רלוונטיות למערער או לתלונה. נקבע כי "הדפים" אינם מהווים מסמך סדור שמטרתו תיעוד מדויק של האירועים, אלא הם שימשו בשלב מסוים חלק מהליך הטיפול, ונועדו לעזור למתלוננת להתמודד עם הרגשות שהציפו אותה.

19. על כן, לא שוכנעתי כי נפלה טעות בממצאים שקבע בית משפט קמא, המבוססים כדבעי על העדויות והראיות. ממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו מבססים היטב את המסקנה המרשיעה ואין עילה להתערב בהם. בדין הורשע אפוא המערער בעבירות. לפיכך, אציע לחבריי לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

20. הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהטילה הערכאה הדיונית אלא בנסיבות חריגות שבהן נפלה בגזר דינה של הערכאה הדיונית טעות מהותית הבולטת על פניה או שהעונש חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת או הראויה בנסיבות דומות

(ראו, למשל: ע"פ 2147/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (28.9.2014)). המערער פגע פגיעות מיניות חמורות ובאופן ממושך בבת אחותו הקטינה. העונש אשר הושת על המערער אינו מצדיק התערבות (ראו, למשל: ע"פ 5842/15 לעיל, פסקה 42 וההפניות שם (על חומרתם היתרה של עבירות מין במשפחה ועל הצורך בענישה מחמירה לגביהם ובשל הפגיעה הקשה הנלווית למעשים); עניין פלוני, פסקה 71-72 וההפניות שם). המערער אף לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע כל חרטה, כך שגם מהיבט זה לא קמה כל עילה להקל בעונשו (ראו, למשל: ע"פ 9882/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (16.4.2019)).

21. סוף דבר, אציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ג' קרא. המערער יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר ניצן ביום 2.1.2022 עד לשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות. על המשיב לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, כ"ח בכסלו התשפ"ב (2.12.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

